

[MY ZINC BED]

Teatre Fortuny · del 19 al 22 de juny

**CENTRE d'ARTS
ESCÈNIQUES REUS**

Del 19 al 22 de juny – Teatre Fortuny

El Centre d'Arts Escèniques de Reus estrena *El meu llit zinc*, de David Hare, una producció pròpia i única amb la qual el CAER tanca la temporada 2007 – 2008.

Ferran Madico posa en escena per primera vegada a Catalunya una de les obres més emblemàtiques de Hare, dramaturg de màxima referència en el teatre anglès

David Selvas, Andreu Benito i Cristina Genebat configuren el repartiment d'aquest triangle estrany triangle amorós.

No és la primera vegada que **Ferran Madico** s'enfronta a l'obra de **David Hare**, un dels autors contemporanis anglesos de referència. L'any 2003 va dirigir *Celobert* al Teatre Romea i ara s'acosta a un dels seus textos de maduresa, *El meu llit de zinc* (2002). L'espectacle, que s'estrenarà al Teatre Fortuny el proper 19 de juny, i es podrà veure a Reus durant 4 únics dies, és una producció pròpia del Centre d'Arts Escèniques, el qual té previst organitzar una gira per tot Catalunya la propera temporada amb l'obra. El **CAER** tanca la seva temporada de produccions amb aquest muntatge, que compta amb **David Selvas, Andreu Benito i Cristina Genebat** en el repartiment.

Aquests tres personatges configuren un estrany triangle amorós, gairebé familiar, que serveix de fil conductor i de motor d'una història que és finalment una reflexió amarga sobre la naturalesa de les addiccions. Addiccions a l'alcohol, a l'amor, al poder, i addicció a la pròpia vida en darrer terme.

David Hare, fa un retrat precís on dissectiona totes les emocions humanes per reflexionar sobre la inseguretat de la vida moderna. Un retrat on les compulsions ocupen el lloc de les conviccions. Hare ens ve a dir que tots estem enganxats a alguna cosa. Ens mostra el nostre modern malestar, que implica que en algun lloc del llarg camí que hem recorregut com a societat hem perdut qualsevol fe en les creences.

+ INFO:

http://www.comedianet.com/shared/shared.php?dir=fitxers/CAER_EI%20meu%20llit%20de%20Zinc

David Hare (Bexhill, Anglaterra, 1947), autor britànic que pertany junt amb Howard Brenton, Trevor Griffiths i David Edgar, entre d'altres, a l'anomenada "generació del 68", parla a les seves obres de conflictes socials a través de drames íntims, i a la seva bibliografia hi trobem obres de gran èxit com "Plenty" (1978), "A map of the world" (1983), "The secret rapture" (1988), la trilogia "Racing Demon" (1990), "Murmuring Judges" (1991) i "The absence of war" (1993), "Skylight" (1996) "Celobert" (2003), "Amy's view" (1997), "The Judas kiss" (1998), "The breath of life" o "My Zinc Bed" (2002).

CONTACTE PREMSA

Comedia · Marc Gall · Nora Farrés

T 93 310 60 44 · comedia@comedianet.com

El meu llit de Zinc

Intro

Autor: **David Hare**

Traducció: **Joan Sellent**

Direcció: **Ferran Madico**

Amb **David Selvas, Andreu Benito i Cristina Genebat**

Teatre Fortuny Reus · del 19 al 22 de juny 2008

Producció: Centre d'Arts Escèniques de Reus - CAER

"El meu llit de zinc (My Zinc Bed)" (2000) és una reflexió sobre les addiccions, que mostra com tots som addictes a alguna cosa i, fins i tot, addictes a no ser addictes.

Un empresari en crisi, Victor Quinn, un ex-revolucionari que arriba a convertir-se en un magnat d'internet, és l'eix d'aquesta contundent obra, crònica d'un estrany triangle amorós i una reflexió amarga sobre la naturalesa de les addiccions. Paul Peplow, un jove poeta ex-alcohòlic en cura de desintoxicació, és "adoptat" per Quinn, que veu en ell una perduda ombra de sí mateix i prova de retornar-li el desig per la vida a través de la seva pròpia esposa, Elsa, a qui va rescatar de l'heroïna, amb qui construirà, a les portes de la mort, una inusitada família.

Per a Hare, l'addicció encaixa amb la seva preocupació per l'individu i la seva posició dins el sistema econòmic i social de les coses. La seva preocupació per la addicció és una variant de les seves reflexions existencials sobre la naturalesa de l'individu contemporani en un món desprietat i tenebrós.

David Hare (Bexhill, Anglaterra, 1947), autor britànic que pertany junt amb Howard Brenton, Trevor Griffiths i David Edgar, entre d'altres, a l'anomenada "generació del 68", parla a les seves obres de conflictes socials a través de drames íntims, i a la seva bibliografia hi trobem obres de gran èxit com "Plenty" (1978), "A map of the world" (1983), "The secret rapture" (1988), la trilogia "Racing Demon" (1990), "Murmuring Judges" (1991) i "The absence of war" (1993), "Skylight" (1996) (*Celobert*, que Ferran Madico va dirigir l'any 2003), "Amy's view" (1997), "The Judas kiss" (1998), o "The breath of life" (2002).

El meu llit de Zinc

per Ferran Madico

La fe sempre ha obsessionat David Hare. I la reflexió sobre què ens porta a dipositar la nostra voluntat sobre una cosa o una altra és un dels temes característics de l'obra de l'autor de *Cel obert*, *Via dolorosa*, o *My Zinc Bed* (*El meu llit de zinc*).

A *El meu llit de zinc* l'addicció és un dels principals temes de l'obra: l'addicció a l'alcohol, a l'amor o a l'adrenalina en el món dels negocis. Veiem com uns personatges addictes se les arreglen per sobreviure, i com aquestes addiccions afecten les seves relacions amoroses, les seves ansietats i la manera com es presenten davant els altres. Observem l'estratègia que utilitzen per evadir-se del seu dolor.

A *El meu llit de zinc* veiem Paul, un poeta i periodista exalcohòlic que serà contractat com a escriptor per l'exitosa i triomfant empresa d'Internet que ha creat Víctor Quinn, exmarxista que ha esdevingut multimilionari amb els negocis a la xarxa. Víctor té una jove esposa danesa, Elsa, que també ha estat rescatada de l'abisme de les drogues i les begudes alcohòliques.

Com diu Lipovetsky, en el nostre temps d' "hiperconsum", l'individu ja no cerca el màxim confort o l'ostentació de riquesa sinó que persegueix el plaer propi, i, com sempre, en el fons, la felicitat.

Una felicitat que cerquem inútilment, ja que la característica de la nostra societat individualista és l'angoixa, l'ansietat davant del futur, la frustració, la insatisfacció, la consciència que els fills viuran pitjor que els pares i que les taxes de depressió i de suïcidi van en augment.

Per una banda, *El meu llit de Zinc* és un estrany drama triangular amb ressons de les pel·lícules d'Ingmar Bergman, i aquesta relació triangular es conforma davant dels nostres ulls, es construeix davant la nostra atenció i, com si d'una xarxa d'aranya es tractés, se'ns materialitza la nova addicció que sorgeix entre els personatges: l'amistat, l'amor i els lligams emocionals.

David Hare fa un retrat precís on dissectiona totes les emocions humanes per reflexionar sobre la inseguretat de la vida moderna. Un retrat on les compulsions ocupen el lloc de les conviccions. Hare ens ve a dir que tots estem enganxats a alguna cosa. Tots som addictes, fins i tot addictes a no ser addictes.

El triangle està servit. Elsa està irreparablement trencada, Paul no pot anul·lar la seva fe en abraçar l'alliberador alcohol, i Víctor necessita atemptar contínuament la paradoxa del capitalisme. Sembla que jugui un joc mefistofèlic per aproximar els dos vèrtex del triangle.

David Hare ens mostra el nostre modern malestar, que implica que en algun lloc del llarg camí que hem recorregut com a societat hem perdut qualsevol fe en les creences.

El meu llit de Zinc

de David Hare.

Frases al voltant de l'alcoholisme i les addiccions:

"L'excés d'alcohol es un hàbit. Si optem per anomenar als mals hàbits malalties, aleshores no hi ha límits a allò que podem definir com una malaltia"

"Em va agradar molt la forma en què veure em fa sentir, i m'agrada el seu extraordinari poder de la deformació, la seva capacitat de canviar el meu enfoc de la meva pròpia consciència de lliure i alguna cosa més, alguna cosa menys dolorosa que els meus propis sentiments"

"Ser alcohòlic és per tota la vida. Per la resta de la seva vida, vostè és una bomba que pot explotar"

"Tu no ets addicta al alcohol, ets addicta a la culpa"

"Quan la gent diu: Bec per escapar dels meus problemes... , el que esta dient és: en vista que no puc resoldre els meus problemes, escapar d'ells no es tan mala idea."

Paul diu a Elsa: "Quan l'alcohol es barreja amb l'amor... Elsa puc estimar-te i beure. O puc no estimar-te i no beure. Aquesta es l'elecció"

Per a Hare, l'addicció encaixa amb la seva preocupació per l'individu i la seva posició dins el sistema econòmic i social de les coses. La seva preocupació per la addicció és una variant de les seves reflexions existencials sobre la naturalesa de l'individu contemporani en un món despietat i tenebrós.

El meu llit de Zinc

Fitxa artística

El meu llit de Zinc

David Hare

Teatre Fortuny de Reus del 19 al 22 de Juny

Traducció

Joan Sellent

Dramatúrgia i direcció

Ferran Madico

Intèrprets

Paul: David Selvas

Víctor: Andreu Benito

Elsa: Cristina Genebat

Escenografia

Alfons Flores

Vestuari

Mercè Paloma

Il·luminació

Xavi Clot

Vídeo Creació

Joan Aguadé

Banda Sonora

Òscar Roig

Ajudant de direcció

Miquel Àngel Fernández

Ajudant d'escenografia

Mariona Roigé

Equip de producció CAER

Ferran Benach, Cristina de Anciola, Núria Poch

Disseny gràfic Celma & Duran

Comunicació CAER Comedia sl

Fotografia Carles Fargas

Equip tècnic del Teatre Fortuny

Montse Fusté, Jordi Gascón, Albert Grifoll, Pere Iglesias, Ricard Plaià, David Sales

Agraïments

Teatre Lliure i Centre Botànic

Producció

Centre d'Arts Escèniques de Reus (CAER)

Durada de l'espectacle

2h

El meu llibre de Zinc

A propòsit de l'obra

Bienvenido Mr. Hare

Uno. No es la primera vez (ni será la última) que les hablo de David Hare, uno de los mayores dramaturgos británicos y uno de los menos conocidos en España. Dos de sus mejores textos, *Amy's View* y *Skylight*, se vieron aquí en montajes ni brillantes ni exitosos, que pasaron celéricamente por la cartelera, y el resto de su amplia obra parecía no interesar a nadie hasta que cayó en manos de Calixto Bieito, director artístico del Romea barcelonés, que para el primer trimestre del año ha organizado un verdadero festival Hare. Los actos se abren el próximo día 20 (hasta el 30 de marzo), con el estreno de un nuevo montaje de *Skylight* (*Celobert*, en versión de Joan Sellent), dirigido por Ferran Madico, que supone el esperado retorno a la escena del gran José María Pou, mano a mano con Marta Calvó y David Janer. Seguirá un ciclo de conferencias, lecturas dramatizadas de sus principales textos, y la muestra concluirá el 24 de febrero, con la visita de propio autor, para interpretar *Vía dolorosa*, el monólogo sobre el conflicto árabe-israelí, que estrenó en el Royal Court y luego presentó, con enorme éxito, en el Booth Theatre de Broadway.

Estilísticamente podría hablarse de una trilogía integrada por *Skylight* (1996), *My Zinc Bed* (2002) y *The Breath of Life* (2002): las tres son historias triangulares, cada una a su manera, y las tres conforman la cima de su evolución como dramaturgo progresista, la siempre difícil conjunción entre un "teatro de ideas" y una forma capaz de seducir a un público mayoritario. Perteneciente (con Howard Brenton, Trevor Griffiths y David Edgar, entre otros) a la llamada "generación del 68" (que no sólo es la fecha del Mayo francés, sino también el año en que desaparece la censura en el teatro británico), David Hare pronto deja atrás el radicalismo marxista de sus primeros trabajos en el seno de Joint Stock, la compañía más izquierdista del Reino Unido, para rastrear esa nueva forma que le permitirá hablar de conflictos sociales a través de dramas íntimos, equilibrando su visión crítica de la realidad con un naturalismo estilizado, sin pontificar ni considerar a los espectadores como masa catequizable. Tras *Pravda* (1985), una sátira feroz sobre la prensa sensacionalista, coescrita con Brenton, y *The Secret Rapture* (1994), donde lanza sus dardos hacia la "nueva ética" impulsada por Margaret Thatcher, se embarca en una investigación periodístico-teatral que durará cinco años, y que dará como resultado una imponente trilogía, en clave coral, sobre los "pilares" de la sociedad británica: *Racing Demon* (1990), sobre la vida de un grupo de sacerdotes en una parroquia de suburbio; *Murmuring Judges* (1991), en torno al Poder Judicial, y *The Absence of War* (1993), que retrata las interioridades de la campaña (y posterior derrota) de un candidato laborista, modelada sobre la debacle de Neil Kinnock.

Dos. La "segunda trilogía" de Hare abandona la coralidad para optar por la música de cámara. *Skylight*, quizá la más conmovedora de las tres, narra, a lo largo de una noche, la historia de dos amantes, Tom Sergeant y Kyra Hollis, que, queriéndose con locura, no pueden vivir juntos porque sus formas de ver el mundo son radicalmente opuestas. Destrozado por la muerte de su esposa, el empresario Tom vuelve a buscar a Kyra y no puede comprender que haya renunciado a su "brillante porvenir" para dedicar su vida a una escuela del gueto. Una obra "de debate", como se decía antes, pero en la que lo que se debate es el amor, la sociedad actual, y, en definitiva, la vida: lo que hacemos con la vida y lo que la vida hace con nosotros.

Otro empresario en crisis, Victor Quinn, un exrevolucionario que llega a convertirse en un magnate de Internet, es el eje de la formidable *My Zinc Bed*, la crónica de un extraño triángulo amoroso y una reflexión amarga sobre la naturaleza de las adicciones. Paul Peplow, un joven poeta en cura de desintoxicación, es "adoptado" por Quinn, criatura wellesiana con afanes mesiánicos, que ve en él a una perdida sombra de sí mismo y trata de devolverle el deseo por la vida a través de su propia esposa, Elsa, a la que rescató de la heroína, y con quienes construirá, a las puertas de la muerte, una inusitada familia.

Dos mujeres enamoradas del mismo hombre en distintas épocas forman el último triángulo del teatro de David Hare. En *The Breath of Life* asistimos a un nuevo e intenso debate: Madeleine Palmer, activista política en los años sesenta, retirada en la isla de Wight, recibe la visita de Frances Beale, una dama de clase alta, autora de un *best seller*, que dice buscar información para el próximo y resulta ser la esposa de Martin, el hombre a quien Madeleine abandonó, poco antes de que abandonara a Frances por una muchacha más joven. De nuevo, una larga noche en la que dos personajes de mundos antagónicos confrontan sus respectivas formas de entender el amor y la vida, reconstruyendo su pasado y su presente, y dibujando el elusivo perfil de un amor imposible. Tres grandes obras y una *rara avis* en los tiempos que corren: David Hare, un dramaturgo adulto que escribe para públicos adultos.

El País Babelia, 18.01.2003

Teatro – **Marcos Ordóñez**

► **1. The Mighty Quinn.** "Nada de lo que me ha pasado, nada de lo que me pueda pasar, será comparable a lo que viví aquel largo verano que duró de mayo a septiembre; el ciber verano en el que conocí a Elsa Quinn". Así comienza *My zinc bed*, la última obra de David Hare. El que narra es Paul Peplow, un joven poeta alcohólico, en cura de desintoxicación. Paul llega a la empresa del todopoderoso Victor Quinn para entrevistarse y averiguar su secreto: cómo un marxista revolucionario ha llegado a convertirse, en su madurez, en un magnate de Internet. La entrevista gira sobre su eje porque Quinn parece saberlo todo sobre Paul: conoce y cita su obra poética, conoce su historial de alcohólico, su situación desesperada. De repente, Paul se convierte en el entrevistado. Le cuenta a Quinn que ha dejado de beber, pero ha perdido el deseo. "Cuando bebía, escribía. Cuando amaba, bebía. Ahora no bebo, pero ya no escribo ni amo". Quinn, sarcástico, le dice que no es un adicto al alcohol, sino al miedo y la culpa; que Alcohólicos Anónimos es una religión, igual que el comunismo, y que si se libera de la adicción a la culpa se librará de la adicción al alcohol. "En lo único que creo", dice Quinn, "es en la fuerza, en la voluntad de cambiar". Le ofrece un trabajo en su empresa como publicista, trabajo que Paul acepta, y añade que pronto conocerá un ejemplo viviente de su teoría: su esposa Elsa, a la que rescató de la autodestrucción.

Cuando se conocieron, Elsa era alcohólica y *yonqui*, capaz de entregarse a cualquiera por una copa o un pico. Ahora, le cuenta, se ha casado con ella, trabajan juntos en la empresa y ha adoptado a sus hijos. A Paul no le cuesta intuir que Quinn ve en él a una pérdida sombra de sí mismo, y que, en cierta forma, quiere jugar a ser padre. Así, acepta que Quinn le abra las puertas de su casa, una es-

A PIE DE OBRA

Adicciones

MARCOS ORDÓÑEZ

pléndida mansión junto a Regent's Park, y que le convierta en un miembro de la familia. Y lo que tiene que suceder, sucede, a lo largo de ese verano que Paul recordará mientras viva.

El título de la comedia, *My zinc bed*, alude al "lecho de zinc" de la funeraria, a la cama final e ineludible que nos espera a todos. No es, la verdad, una función alegre, y ese título ya promete un acorde sombrío, pero conozco pocos textos teatrales tan apasionados y tan llenos de amor por la vida. *My zinc bed* es, en primer término, la historia de un extraño triángulo amoroso (o de una familia disfuncional); en segundo plano, una reflexión amarga sobre la naturaleza de las adicciones.

A ojos de Paul (y del espectador), Elsa Quinn es el foco de luz de la historia: la resplandeciente heroína que ha sobrevivido a sí misma. Pero el lado de sombra de su marido refulege con mayor intensidad. Señal inequívoca del gran personaje: domina la escena incluso cuando no está en ella. ¿Qué busca, qué pretende? ¿Por qué hace lo que hace? ¿Quiere convertir a Paul en el hijo que no puede tener, o en el amante que quizá él ya no puede ser? ¿Quiere tentarle para hacerle más fuerte o para destruirle?

Misterio. Las secretas intenciones de Victor Quinn son el gran misterio de *My zinc bed*. A ratos, Quinn, uno de los per-

sonajes más enigmáticos del teatro de David Hare, recuerda una criatura welliesiana con afares mesiánicos, como el Mr. Clay de *Una historia inmortal*. Quizá, nos insinúa Hare, Quinn se liberó de una secta (el partido), pero no venció su adicción profunda: su voluntad de cambiar el mundo y cambiar a la gente. Ha perdido una fe, la antigua fe revolucionaria, y la

ha sustituido por la adrenalina de los negocios: hacer crecer una empresa, ver extenderse sus redes. Pero no es bastante; necesita volver a creer en la voluntad transformadora del hombre, en la liberación de sus cadenas. La obra concluye con su muerte, que Hare baña en ambigüedad:

¿ha sido un accidente automovilístico o un suicidio nacido de su fracaso último?

► **2. Un glorioso desconocido.** David Hare, para mi gusto el mejor dramaturgo británico (sin olvidar, claro, a Stoppard) de la generación post-Pinter, sigue siendo un casi absoluto y glorioso desconocido en España. De él se han estrenado, en Madrid y en montajes mediocres, dos de sus obras mayores: *Skylight* (traducida con el horrible título de *El lucernario*) y *Amy's view* (*La opinión de Amy*); en Cataluña, que yo sepa, está traducido pero no montado. Tengo sobre la mesa una excelente traducción, a cargo de Joan Sellent, de *My zinc bed*, Ferran

Madico me habló de su pasión por esta comedia, que quiere montar, pero todavía no tiene fecha ni teatro.

Hare es uno de esos dramaturgos británicos cuya fuente de inspiración es la realidad inmediata. A finales de la década de 1980, por encargo del National, recorrió todo el país durante cinco años para escribir una trilogía sobre los "pilares de la sociedad" británica: indagó en el clero para componer *Racing Demon* (1990), en el poder judicial para *Murmuring judges* (1991), y siguió la campaña del laborista Neil Kinnock para narrar su derrota frente a Margaret Thatcher en *The absence of war* (1993). En 1995 publicó *Asking around*, la crónica de esa indagación de cinco años; el *making of* de su trilogía. En 1998 viajó por Oriente Próximo y reflejó sus interrogantes sobre el conflicto árabe-israelí en *Via dolorosa*, un monólogo que se lanzó a interpretar, en Londres y Nueva York, para recoger luego la experiencia en otro libro suculento y fundamental, *Acting up* (Faber, 1999), el dietario de un autor convertido, por vez primera, en actor. Al año siguiente escribió y dirigió *My zinc bed*, que se estrenó e hizo una corta temporada en el Royal Court por estas mismas fechas. Yo la vi entonces, y todavía no la he olvidado: es una de las funciones más escuetas y poderosas que he visto en los últimos años. Julia Ormond era una extraordinaria Elsa Quinn; Tom Wilkinson (que se reveló, en el Court, interpretando a un atormentado T. S. Eliot en *Tom and Viv*) era Victor Quinn; Steven Mackintosh era Paul Peplow. He escrito esta crónica, como otras veces, por dos razones: para tratar de despertar en nuestros programadores el apetito por esta función y para decirles que, el mes próximo, *My zinc bed* vuelve al West End, dirigida por Howard Davies; es decir, que si tienen pensado escaparse a Londres, pueden (y deben) verla: crea adicción.

Conozco pocos
textos teatrales
tan apasionados
y tan llenos
de amor por
la vida como
'My zinc bed'

El meu llit de Zinc

El director

Director del **Centre d'Arts Escèniques de Reus (CAER)**

Neix a Reus al 1963 i el 1985 inicia els estudis d'interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona. Dos anys després realitza un *stage* a Florencia, "XIV Viatge al Teatre Còmic" amb Roy Bossier, Don Jordan, Julie Goell y Andreazj Leparski. Ferran Madico s'ha format en interpretació i direcció d'actors al costat de Dominic de Fazio, mestre i fundador de Actors Studio de New York a Hollywood, de professors de Royal Shakespeare Company i de Pawel Chomsky, entre d'altres.

Director teatral (una selecció)

El conte d'hivern, de W. Shakespeare, CAER-Grec 2007

Tornar a casa, de Harold Pinter, CAER 2007

Casa i jardí, d'Alan Ayckbourn (per a la inauguració del Centre D'arts Escèniques de Reus)

Segona Plana, de Jaume Boix al Teatre Villarroel

Celobert, de David Hare al Teatre Romea

Bodas de Sangre, de Federico Garcia Lorca

Terra Baixa, d'Àngel Guimerà

Taurons, de David Mamet

Tots eren fills meus, d'Arthur Miller

Molt soroll per no res, de W. Shakespeare

Precisament avui, de Josep M. Benet i Jornet

Prendre partit de Ronald Harwood

Treball d'amor perdut de W. Shakespeare

L'autèntic amic, de Carlo Goldoni

Ajudant de direcció

El dinar, de Thomas Bernhard, dirigida per Calixto Bieito a la Sala Beckett

Un dia, de Mercè Rodoreda, dirigida per Calixto Bieito al Festival Grec

Actor

Valencia, de Paco Zarzoso. Dir. Rafael Duran

Filoctetes, de Heiner Müller. Dir. Antonio Simon Rodríguez

Cándido, de Voltaire. Dir. Carles Alfaro; *La trobada*, de J. P. Peyró

Ha vingut un inspector, de J. B. Priestley. Dir. J. Melendres

Nit de reis, de W. Shakespeare. Dir. Konrad Zshiedric

El perseguidor, de Julio Cortázar. Dir. O. Barberan

El burgès gentilhome, de M. Bulgakov. Dir. J. Anton Sánchez

Els dos cavallers de Verona, de W. Shakespeare. Dir. C. Bieito

Urgeix una dona, de A. Leparsky, Ll. Graells i F. Madico. Dir. Andrej Leparsky

Els misteris del confessorari, de Lamy-Hamon. Dir. Jaume Melendres

El joc de l'amor i de l'atzar, de Marivaux. Dir. Calixto Bieito

El fetitxista, de Miquel Turnier. Dir. Ramon Ivars

Director d'òpera

Babel 46, de Xavier Montsalvatge, a Reus

La conjura o La guerra domèstica, de Franz Schubert

Les noces de Fígaro, de Wolfgang Amadeus Mozart

Kiss me Kate, de Cole Porter

El meu llit de Zinc

Els intèrprets

David Selvas

Actor de teatre, cinema i televisió, diplomad per l'Institut del Teatre de Barcelona. El 2005 es va iniciar com a director amb *El virus*, de Richard Strand i *Who is p?*, un Assaig Obert sobre Pier Paolo Paolini que es va presentar a l'Espai Lliure la temporada passada. D'entre els seus darrers espectacles destaquen *Els estiuejants*, de Maksim Gorki, dir. Carlota Subirós, a la Sala Fabià Puigserver (2006), *el Ventall de Lady Windemere Oscar Wilde* dir. Josep M Mestres ; *La Celestina* (2004) i *El polígrafo* (2000), dir. Robert Lepage; *Coriolà* dir. Georges Lavaudant (2002); *Juli Cesar*, dir. Àlex Rigola (2001); *Mesura per mesura*, dir. Calixte Bieito. *Restes humanes sense identificar*, dir. Manuel Dueso (2001). En cinema ha treballat amb Ventura Pons (*Carícies* i *Amic/Amat*), Marc Recha (*Pau i el seu germà*) i Felipe Vega (*Nubes de verano*). També ha participat en diverses sèries de televisió des del 1994. Com a director ha estrenat *True West*, de Sam Shepard, al festival Temporada Alta 2006.

Andreu Benito

Actor de teatre. La seva carrera abraça més d'una quarantena de produccions. Durant els últims anys ha treballat amb Joan Ollé (*Apocalipsi*, 1998; *L'òncle Vània*, 2004), Sergi Belbel (*El criptograma*, 1999), Manel Dueso (*La presa*, 2000), Mario Gas (*La Mare Coratge i els seus fills*, 2001), Antonio Simón (*Vindrà algú*, 2002), Lluís Pasqual (*Edipo XXI*, 2002), Magda Puyo (*Excès*, 2003), Georges Lavaudant (*Començaments sense fi*, 2003), Àlex Rigola (*Glengarry Glen Ross*, 2003), Ramon Simó (*Calígula*, 2004), Xicu Masó (*El fantàstic Francis Hardy*, 2005) i Rafel Duran (*Casa de nines*, 2004; *Panorama des del pont*, 2006). En cinema destaca la seva participació a *El Pont de Varsòvia* (dir. Pere Portabella, 1990). En televisió, ha participat a les sèries *Quin curs el meu tercer!* (dir. Ignasi P. Ferrer, 1994) i *Valèria* (dir. Sílvia Quer, 2000). La temporada passada va estrenar *Els estiuejants*, de Maksim Gorki, dir. Carlota Subirós, a la Sala Fabià Puigserver, i aquest any ha presentat també *La cantant calba & La cantant calba al Mc Donald's*, dir. Joan Ollé, a l'Espai Lliure.

Cristina Genebat

Actriu de teatre i televisió. Traductora. És llicenciada en Traducció/Interpretació per la Universitat Pompeu Fabra i en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona. Algunes de les seves darreres interpretacions són: "YVONNE, PRINCESA DE BORGONYA" de W.Gombrovich/dir. Joan Ollé/Teatre Lliure, "LA FORMA DE LES COSES" de Neil Labute/direcció Julio Manrique/Teatre Lliure, "GORDA" de Neil Labute/ direcció Magda Puyo/ Teatre Villarroel, "ELS BOSCOS" de David Mamet/direcció Julio Manrique/ Sala Beckett, "LA NIT ÀRAB" de Roland Schimmelpfennig/ direcció Toni Cassares/ Sala Beckett, "SALAMANDRA" de Josep Maria Benet i Jornet/ direcció Toni Cassares/ Teatre Nacional de Catalunya, "TAPE" de Stephen Belber/direcció Marta Angelat/Sala Muntaner,"CORELLA & SHAKESPEARE"/direcció de Ferran Madico/Festival Shakespeare (Santa Susanna), "JULI CÈSAR" de Shakespeare/ direcció d'Àlex Rigola./Teatre Lliure i gira europea. "EXCÉS" de Neil Labute/dir. Magda Puyo/ Teatre Nacional de Catalunya, "ESCENES D'UNA EXECUCIÓ" de Howard Barker/dir. Ramon Simó/Teatre Nacional de Catalunya i gira espanyola., "DOM JUAN" de Molière/dir. Ariel García-Valdés/ Teatre Grec i gira per Catalunya, "SUITE" de Carles Batlle/dir. Toni Cassares/ Sala Beckett, "EL MENTIDER" de Jean Cocteau/dir. M arta Prunés/ Teatre Malic,"RICARD.G" basat en Ricard III de W.Shakespeare/dir. Magda Puyo/Sala Beckett.

El meu llistat de Zinc

Equip Artístic

Xavi Clot

Disseny d'il·luminació. Ha format part de la cooperativa del Teatre Lliure des del 1976 i durant la seva carrera ha rebut dos premis Max, un premi Butaca, un premi de la Crítica, entre altres. Dins del centenar d'il·luminacions que ha realitzat Xavi Clot es destaca per haver treballat amb directors com: Lluís Pasqual (*Un dels últims vespres de carnaval, Leonci i Lena i Roberto Zucco*) Joan Oller (*Woyzek*), Calixto Bieito (*Anfitrión, La tempestad, El Rei Lear*), Carme Portaceli (*combat de negres i gossos, la misión*), Ferran Madico (*Mesura per mesura*), Favià Puigserver (*Jordi Dandin, la bona persona de Sezuan, Titus Andronicus*), entre altres.

També ha participat en produccions musicals de les quals destaquen: *Aida* (T. Principal de Palma), *la flauta Mágica* (T.Lliure), *Ballo en Macherra* (T.Liceu), *La bella Helena* (T.Lluire), *El barberillo de Lavapies* (T. de la Zarzuela), etc.

Alfons Flores

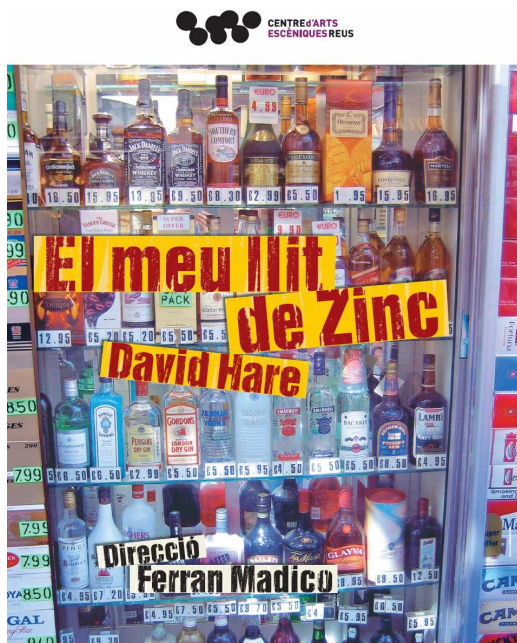
Escenògraf. Va iniciar la seva carrera el 1978 amb *la Zapatera Prodigiosa* de Federico García Lorca del Grup de L'Hospitalet del qual va ser el cofundador a més de director d'escena. Durant la seva carrera ha obtingut tres Premis de la Crítica per *La Cabeza del Dragón* (1996), *Farsa y Licencia de la Reina Castiza* (1998) y *Las Comedias Bárbaras* (2000). Entre tots els seus últims projectes destaquen Iceberg espectacle inaugural de la expo Zaragoza del qual també va ser autor (2008), la Gala dels Premis Max a Barcelona (2006) i Bilbao (Dir. Sol Picó. 2007), Celebració, W. Vitenberg (Dir. Joseph Galindo. 2005) i l'espectacle Inaugural Forum de las Cultures Barcelona (Dir. Alfons Flores. 2004). Ha treballat amb directors reputats com Calixto Bieito en obres com *La fanciulla del west, Los Persas, Tirant Lo blanc* (2007); *Plataforma, Peer Gynt* (2006); *Macbeth, Verdi, Madame Butterfly, Wozzeck* (2005), etc. Jordi Mesalles amb *Barret de Copa* (2003); Joan Lluís Bozzo amb *Cacao* (Cia. Dagoll Dagom. 2000); Carme Sansa amb *Al Canigó Ja No Hi Ha Àguiles* (1999); entre altres.

Mercè Paloma

Dissenyadora de vestuari. Ha estudiat a l'Escola d'Arts i Tècniques de la Moda amb especialitat en espectacle i comunicació audiovisual, a més a més d'altres formacions. Ha dissenyat vestuaris d'òpera, zarzuela, cine, televisió (TV3 i TVE), teatre i dansa; i ha estat nominada a dos premis Max a millor vestuari per *Peer Gynt* i *Poe*. Va iniciar la seva carrera al 1987 amb *Fedra* de Segi Belbel i durant aquesta ha destacat per treballar amb directors com J.L. Bozzo (*Bosc Endins. 2008; Poe. 2002*), Calixto Bieito (*Tirant lo Blanc, Los Persas. 2007; Peer Gynt. 2006; La Calastina. 2004; El rey Lear. 2003*), Ferran Madico (*Conte d'hivern, Homecoming. 2007; Casa/Jardí. 2005*), entre altres.

El meu llit de Zinc

Informació d'interés

Teatre Fortuny de Reus

Plaça Prim, 4

Dates: Del 19 al 22 de juny

Horari: dijous a dissabte, 21.30 h
diumenge, 18:30 h

Preu: 10 a 25 €

Venda d'entrades: Servicaixa de La Caixa